DOMSTOLENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
19. oktober 1999 *

I sag C-21/99 P,

N., forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles (Belgien), ved advokat G. Sakellaropoulos, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. May, 31, Grand-Rue,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 30. november 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-97/94, N. mod Kommissionen (Sml. Pers. I-A, s. 621, og II, s. 1879), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse og om, at der gives appellanten medhold i de i første instans nedlagte påstande,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk rådgiver G. Valsesia og F. Duvieusart-Clotuche, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som

* Processprog: fransk.

befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.C. Moitinho de Almeida, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer) og J.-P. Puissochet,

generaladvokat: F.G. Jacobs

justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 29. januar 1999 har N. i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 30. november 1998 i sagen N. mod Kommissionen (sag T-97/94, Sml. Pers. I-A, s. 621, og II, s. 1879, herefter »den appellerede kendelse«), ved hvilken Retten ikke gav sagsøgeren medhold i den sag, han havde anlagt med påstand om annullation af hans bedømmelsesrapport udfærdiget af Kommissionen for perioden 1. juli 1989 — 30. juni 1991 (herefter »den omtvistede bedømmelsesrapport«) samt om erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, der angiveligt var lidt som følge af bedømmelsen.

2 Vedrørende de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten mellem N. og Kommissionen, henvises til præmis 1-8 i den appellerede kendelse.

Den appellerede kendelse

3 Ved stævning indleveret den 9. marts 1994 anlagde N. sag ved Retten med følgende påstande:

— Kommissionens stiltiende afvisning af den klage, sagsøgeren indgav den 11. august 1993, annulleres.

— Den omtvistede bedømmelsesrapport annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at udfærdige en ny bedømmelsesrapport for den pågældende periode.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb svarende til tre års løn som erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som bedømmelsesrapporten har påført og stadig påfører ham.

— Det tages til efterretning, at sagsøgeren forbeholder sig ret til senere at fremsætte erstatningskrav over for Kommissionen, der støttes på tjenestemandsvedtægtens (herefter »vedtægten«) artikel 24, stk. 2.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

4 Kommissionen påstod sagen afvist.

5 Vedrørende påstanden om annullation af den omtvistede bedømmelsesrapport påpegede Retten først i den appellerede kendelses præmis 22 og 23, at en tjenestemand eller en forhenværende tjenestemand kun kan anlægge sag i medfør af artikel 90 og 91 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, såfremt han har en personlig interesse i, at den anfægtede akt annulleres. Denne interesse bedømmes efter forholdene ved sagens anlæg.

6 Retten fastslog herefter i den appellerede kendelses præmis 25 og 26, at bedømmelsesrapporten er et internt dokument, som i første række har til formål at sikre administrationen regelmæssige oplysninger om, hvorledes dens tjenestemænd udfører deres arbejdsopgaver. Retten bemærkede videre, at i relation til den enkelte tjenestemand spiller bedømmelsesrapporten en afgørende rolle i forbindelse med hans karriereforløb, navnlig med hensyn til forflyttelse og forfremmelse. Følgelig berører den i princippet den bedømte persons interesse indtil hans endelige udtræden af tjenesten. Efter dette tidspunkt kan han ikke længere anlægge sag, medmindre han beviser, at der foreligger en særlig omstændighed, som kan begrunde en personlig og aktuel interesse i, at den omtvistede rapport annulleres.

7 Følgelig fastslog Retten i den appellerede kendelses præmis 27 og 28, at sagsøgeren, der var blevet fjernet fra tjenesten med virkning fra den 1. december 1993, ikke længere gjorde tjeneste i Kommissionen på det tidspunkt, hvor sagen blev anlagt, og at hverken det forhold, at han havde påklaget den omtvistede bedømmelsesrapport, da han endnu var tjenestemand, eller eksistensen af en forbindelse mellem nærværende sag og hans søgsmål til prøvelse af afgørelsen om at fjerne ham fra tjenesten, ikke var af en sådan beskaffenhed, at det kunne begrunde en personlig og aktuel interesse.

8 Retten fandt tillige i den appellerede kendelses præmis 29, at N. ikke havde grundlag for at påberåbe sig Kommissionens onde tro, og at denne ikke kunne foreholdes ikke at have besvaret hans klage indleveret den 11. august 1993 før den 1. december 1993, eftersom den i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, rådede over en frist på fire måneder at regne fra den 11. august 1993.

9 For så vidt angår afventningen af en retfærdig rettergang som omhandlet i artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder bemærkede Retten, at en sådan omstændighed ikke kan medføre, at de formalitetskrav, der er fastsat i fællesskabsretten, ikke finder anvendelse, idet et uden særlig begrundelse fremført krav om at blive rehabiliteret moralsk og fagligt ikke er tilstrækkeligt til, at der foreligger en personlig interesse for sagsøgeren.

10 Vedrørende erstatningspåstanden anførte Retten i den appellerede kendelses præmis 32, at denne, som var snævert forbundet med annullationspåstanden, også måtte afvises.

11 Følgelig afviste Retten sagen i det hele.

Appellen

12 I appelsagen har N. nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede kendelse ophæves.

— Der gives appellanten medhold i sagen som afgrænset i første instans.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 Kommissionen har påstået appellen afvist, henholdsvis forkastet, idet den delvis ikke kan tages under påkendelse og under alle omstændigheder er uden grundlag. Kommissionen har tillige påstået appellanten tilpligtet at betale sagens omkostninger.

14 Til støtte for appellen har appellanten påberåbt sig fire anbringender, det første støttet på Rettens tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af og respekt for den personlige integritet, for det andet på Rettens skønsfejl vedrørende Kommissionens onde tro, for det tredje på Rettens undladelse af at behandle sagens realitet, og for det fjerde på Rettens skønsfejl i henseende til, om der forelå en personlig skade for sagsøgeren.

Domstolens bemærkninger

15 Er det åbenbart, at en appel helt eller delvis skal afvises eller forkastes, kan Domstolen når som helst, jf. procesreglementets artikel 119, ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste appellen uden at indlede mundtlig forhandling.

16 Indledningsvis bemærkes, at det ifølge Domstolens faste praksis fremgår af EF-traktatens artikel 168 A (nu artikel 225 EF) og artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, at appel kun kan støttes på anbringender om, at retsregler er overtrådt, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket (jf. navnlig dom af 28.5.1998, sag C-8/95 P, New Holland Ford mod Kommissionen, Sml. I, s. 3175, præmis 25).

17 Desuden skal appelskriftet i medfør af artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement angive de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes.

18 Det følger af disse bestemmelser, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand.

19 Dette krav er ikke opfyldt, når appelskriftet blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund. I det omfang appelskriftet ikke indeholder en argumentation, hvormed den anfægtede dom særligt kritiseres, har en sådan appel i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande bedømmes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen falder uden for dennes kompetence (jf. navnlig dommen i sagen New Holland Ford mod Kommissionen, præmis 23 og 24).

Første anbringende: Rettens tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af og respekten for den personlige integritet

20 Med det første anbringende foreholder N. Retten at have tilsidesat princippet om beskyttelse af og respekten for den personlige integritet. Med det første led af anbringendet gør han gældende, at Retten gjorde sig skyldig i en fejl ved i den appellerede kendelses præmis 22 og 23 at fastslå, at en tjenestemand eller en forhenværende tjenestemand kun kan anlægge sag i medfør af vedtægtens artikel 90 og 91, såfremt han har en personlig interesse i, at den anfægtede akt annulleres. Denne interesse skal ifølge Retten bedømmes efter forholdene ved sagens anlæg. Efter appellantens opfattelse var indgivelsen af klagen til Kommissionen, altså den 11. august 1993, den afgørende dato ved bedømmelsen af, om han havde retlig interesse i søgsmålet.

21 Herom fastslås blot, at Retten korrekt antog, at en tjenestemands eller en forhenværende tjenestemands personlige interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres, bedømmes ved sagens anlæg (jf. bl.a. dom af 12.7.1979, sag 124/78, List mod Kommissionen, Sml. s. 2499, præmis 7).

22 Følgelig vil første anbringendes første led være at forkaste, da det åbenbart savner grundlag.

23 Med det første anbringendes andet led har N. gjort gældende, at Retten begik en fejl ved i den appellerede kendelses præmis 28 at antage, at sagsøgeren ikke havde godtgjort en særlig omstændighed, der kunne berettige til at opretholde en personlig og aktuel retlig interesse i et annullationssøgsmål. N. gør gældende, at en sådan interesse også består efter tjenestens ophør, eftersom den omtvistede bedømmelsesrapport giver ham mulighed for at bevise sine videnskabelige og øvrige faglige færdigheder uden for Fællesskabet.

24 Herved må det med Retten, jf. den appellerede kendelses præmis 25, bemærkes, at bedømmelsesrapporten ifølge Domstolens praksis er et internt dokument, som i første række har til formål at sikre administrationen regelmæssige oplysninger om, hvorledes dens tjenestemænd udfører deres arbejdsopgaver (jf. bl.a. dom af 3.7.1980, forenede sager 6/79 og 97/79, Grassi mod Rådet, Sml. s. 2141, præmis 20). Når en tjenestemand endeligt er udtrådt af tjenesten, er han derefter afskåret fra at gå rettens vej, medmindre han påviser en særlig omstændighed, der kan begrunde en personlig og aktuel interesse i at opnå annullation af den pågældende rapport.

25 Henset til det just fastslåede kan Domstolen tiltræde Rettens bedømmelse, hvorefter sagsøgeren ikke havde godtgjort en sådan omstændighed.

26 Første anbringendes andet led må herefter forkastes, da det åbenbart savner grundlag.

Andet anbringende: Rettens skønsfejl vedrørende Kommissionens onde tro

27 Med det andet anbringende foreholder appellanten Retten i den appellerede kendelses præmis 29 at have antaget, at han ikke havde grundlag for at hævde, at Kommissionen havde handlet i ond tro ved behandlingen af hans klage. Det er hans opfattelse, at Retten ikke burde have henvist til Kommissionens vedtægtsstridige manøvrer, men burde have udtalt sig om begrebet ond tro i forbindelse med Kommissionens udøvelse af sin skønsbeføjelse. Den appellerede kendelse er således ikke retfærdig efter betydningen i menneskerettighedskonventionens artikel 6, da den afskærer tjenestemanden fra hans forsvarsmuligheder og tilsidesætter grundsætningen om, at ingen kan drage fordel af egne ulovlige handlinger.

28 Det må dog fastslås, at dette anbringende blot gentager de argumenter, der allerede blev fremlagt for Retten, uden at det på nogen måde bevises, at den appellerede kendelse er behæftet med en retlig fejl, således at appellanten reelt blot ønsker en fornyet prøvelse af den onde tro, Kommissionen skal have lagt for dagen ved at afvise appellantens klage efter hans udtræden af tjenesten, hvilken argumentation Retten allerede har taget stilling til.

29 Følgelig må det andet anbringende afvises, da det er åbenbart, at det ikke kan admitteres.

Tredje anbringende: Rettens undladelse af at realitetsbehandle sagen

30 Med det tredje anbringende foreholder N. Retten, at den ikke realitetsbehandlede sagen, idet formålet hermed var at undgå ethvert indlæg vedrørende realiteten, som ville have tvunget den til at foretage en sammenlignende undersøgelse af appellantens arbejde i den omtvistede periode og de foregående perioder.

Appellanten gør gældende, at begrundelsen i den appellerede kendelses præmis 30 gør det fællesskabsretlige system til en retsorden, der ikke er forenelig med menneskerettighedskonventionens artikel 6.

31 Herved udtales blot, at behandlingen af formalitetsspørgsmål vedrørende et sagsanlæg er en første betingelse for, at Retten kan foretage en realitetsbehandling. Formalitetsbetingelserne skal således være opfyldt, for at et søgsmål kan realitetsbehandles.

32 Følgelig vil det tredje anbringende være at forkaste, da det åbenbart er uden grundlag.

Fjerde anbringende: Rettens skønsfejl vedrørende spørgsmålet, om sagsøgeren havde lidt personlig skade

33 Med det fjerde anbringende har N. foreholdt Retten at have begået en retlig skønsfejl ved at antage, at forsinkelsen med at udarbejde den omtvistede bedømmelsesrapport ikke havde forvoldt ham personlig skade. Retten tog ikke hensyn til den ikke-økonomiske, videnskabelige og faglige skade, der skyldtes den manglende udfærdigelse af nævnte rapport, som burde have været udfærdiget senest den 31. december 1991, hvilket havde afskåret appellanten fra den formelle mulighed for gyldigt at kunne deltage i en udvælgelsesprøve i 1993. Heraf følger ifølge appellanten, at Retten ikke fulgte sin egen praksis, hvorefter undladelse af at udfærdige en bedømmelsesrapport som hovedregel må tilregnes Kommissionens adfærd og for tjenestemanden afstedkommer en ikke-økonomisk skade, idet den bringer ham i en tilstand af usikkerhed eller bekymring vedrørende fremtiden.

34 Dette anbringende hviler på en åbenbart forkert læsning af den appellerede kendelse.

35 I den appellerede kendelses præmis 32 begrænsede Retten sig således til spørgsmålet, om sagsøgerens erstatningssøgsmål kunne fremmes til påkendelse, og Retten afviste denne påstand med den begrundelse, at den var snævert forbundet med annullationspåstanden, der selv måtte afvises. Hermed gik Retten ikke ind i spørgsmålet, om N. eventuelt havde lidt personlig skade som følge af, at udarbejdelsen af den omtvistede bedømmelsesrapport var blevet forsinket.

36 Det fjerde anbringende må herefter forkastes, da det åbenbart savner grundlag.

37 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at appellantens anbringender til støtte for appellen dels åbenbart må afvises, dels åbenbart savner grundlag. Appellen må derfor forkastes i medfør af procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

38 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har påstået appellanten tilpligtet at betale sagens omkostninger, og da appellanten har tabt sagen, pålægges det ham at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **N. betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 19. oktober 1999.

R. Grass

Justitssekretær

J.C. Moitinho de Almeida

Formand for Tredje Afdeling